

[Pelle Voigt]

bejde anbefalinger uden sådan i det mindste at komme en anelse ind på, hvad jeg selv mener. Det kan skyldes manglende fantasi for mit vedkommende, men jeg synes, det er væsentligt, at man får afklaret det spørgsmål.

Og så vil jeg gerne spørge fru Ritt Bjerregaard, om hun har funderet over, at når udenrigsministeren ikke ønskede dette spørgsmål nævnt i dagsordenen, men i talen, så lægger udenrigsministeren måske en forskel i, hvordan disse ting er udtrykt, og hvordan de ikke er udtrykt, som fru Ritt Bjerregaard ikke lægger i det.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil sige til hr. Pelle Voigt, at vi jo netop i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg har lagt vægt på, at materialet kommer frem så betids, at det kan indgå i det beslutningsgrundlag, der skal være, når der skal tages stilling til spørgsmålet om kortsækkende atomvåben. Efter hvad jeg har forstået, vil dette materiale også komme til at foreligge i løbet af ganske kort tid, formodentlig lige efter påske.

Så havde hr. Gert Petersen fundet et paradoks. Han svang sig oven i købet op til at kalde det skizofreni. Jeg ser ikke noget paradoks. Hvis der er et paradoks, er det, at det øjensynlig ikke er gået op for SF, at det alternative sikkerhedspolitiske flertal er forsvundet med den regeringsdannelse, der er sket efter valget.

Vi har i Socialdemokratiet ment, det var rimeligt at fastlægge en procedure, hvor vi kunne forsøge at afklare, om der kan skabes enighed mellem regeringspartierne og Socialdemokratiet, og hvem i Folketinget der ellers måtte ønske at være med, om dansk sikkerhedspolitik. Ærlig talt finder jeg det vigtigt, hvis der kan skabes en enighed, som dækker et flertal, for der er jo kun begrænset værdi i at stå nede på baglinjen og vinke med det røde flag. Det er en gang imellem mere interessant at spille på midtbanen og få indflydelse.

Vi står over for en situation, hvor det er overordentlig afgørende, hvilke meldinger Danmark kommer med i NATO, og da vil Socialdemokratiet ærlig talt godt forsøge at få indflydelse på, hvad der bliver den danske holdning. Det synes jeg egentlig også SF burde overveje.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

I pressen i dag kan man læse, at regeringens holdning i går var, at man skulle henvise spørgsmålet om NATO's kortsækkende atomvåben til Det Sikkerhedspolitiske Udvalg. Det må være udenrigsministeren, der her tilkendegiver regeringens holdning. Efter det, jeg kunne høre, da denne nye motiverede dagsorden fra Socialdemokratiet og regeringspartierne blev læst op, var der ikke noget om denne drøftelse. Tværtimod, jeg hørte det stik omvendte, hvis jeg opfattede det korrekt. Og derfor vil jeg da godt spørge udenrigsministeren, så vi kan få fuldstændig klaring på det: Er det således, at der bare fra i går til i dag er sket en kovending, således at man helt har afvaldet det, man faktisk ønsker? For jeg troede, det var regeringens holdning, at man ønskede at drøfte den slags spørgsmål om kortsækkende atomvåben i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg. Det synes jeg var en god og fornuftig tanke, men det er, ligesom den fuldstændig er gået fløjten, som natten er gået. Jeg vil da godt spørge ministeren, om man helt har ændret holdning på dette punkt.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg tror ikke, hr. Knud Lind helt hørte efter, da hr. Hans Hækkerups dagsordensforslag blev læst op. Jeg er sikker på, hr. Knud Linds bekymringer vil forsvinde, når den bliver delt rundt i salen.

Jeg må sige til hr. Pelle Voigt, at ligesom fru Ritt Bjerregaard finder jeg, at min udtalelse var klar og ikke til at tage fejl af. Det siger sig selv, at embedsmænd, der sidder og arbejder i de forskellige udvalg, ikke kan binde Danmark til vedtagelser, som kræver en forudgående politisk drøftelse og stillingtagen her i Folketinget. Jeg synes, vi skulle slutte den del af diskussionen.

Det kan måske gøres ved, at jeg opfordrer hr. Pelle Voigt til at prøve at tænke på, hvad det egentlig er, han lægger op til her. Anbefalinger fra embedsmænd og eksperter er jo ikke udtryk for en politisk stillingtagen. Det ville være en nydannelse i det parlamentariske system, hvis eksperter skulle til at have politisk godkendelse, når de formulerer deres synspunkter.

Jamen prøv engang at tænke den tanke igennem, hr. Pelle Voigt. Det ville jo i virkeligheden føre os tilbage til den mørke middelalder, hvor